

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

„A CSITÁRI HEGYEK ALATT”

... hogy egy másik magyar ne érezze magát olyan árva-egyedül...

Közeledik október. A fejlethetetlen események vissza-visszatérő árnyéka. Mert már mióta - és még mindig! - táplálkozhatunk mi, magyarok, az 56-os üzenetből, a szabadságharcosok felülmúlhatatlan példájából. És a tanulság olyan modern, olyan aktuális, olyan leírhatatlanul figyelmeztető! Háborús politikai viszony, harag, megnevezés, tisztelenség, félelem, hanyag közöny, hazaszeretet hiánya, ingadozás, nyugtalanság, bizalmatlanság, megtorlás. Rendőrség, vér, politikai szélsőségek hatalomvágya, józanság hiánya, veszély, bosszúvágy, felületesség, elvándorlás, felvásárlás.

És mint csúcspont: a magyar nyelv betiltása és büntetése Szlovákiában. Úristen, micsoda időket élünk, micsoda várakozást, micsoda kétségbeesést!

Másfél évvel ezelőtt egy 17 éves cserkészlány ezt kérdezte tőlem: *Hogy tudsz ilyen mély magyar érzéssel gondolkodni és meghatódni?* A kérdés, így váratlanul, megnémított. Rövid gondolkodás, visszaemlékezés után jött a válasz: elsősorban szüleim adták át az érzéseiket, viszont lényeges útmutató volt cserkészvezetőim akkori szerepe is, mivel megadták azt a lehetőséget, hogy olyan magyar rendezvényeken vehessek részt, amelyek alatt s után olyan meghatódásban és hovatarozásban fürödhettem meg, hogy eldöntődött az életem. Mert büszke lehettem magyar létemre, mert megengedték, hogy felszólaljak fáklyásmenetekben, mert sosem véletlenül adták kezembe a mikrofont, mert meséltek magukról és a magyarságról, mert nem pihentek, hanem tettek mellett, hogy példát vehessek. Persze, az eredmény mégis megvárhatja magát.

Azért lesz az idén, **október 23-án este MAGYAR FÁKLYÁSMENET**, hogy a mai nemzedékek is átélhessék a jelent. Ez a jelen nem rózsás: aggodalommal telített és fenyegető. Éhes a szavak kimondására, a valóság kitárására! Felelősséget jelent az Anyaország felé! Hadd tudják ott meg, hogy még mindig létezőnk, hogy teszünk, hogy figyeljük az elkésérítő történeteket, hogy továbbra is magyarokat nevelünk, készítünk, mintha valamikor tényleg meg lett volna írva, hogy rajtunk is fog még múlni a magyar feltámadás!

Meg akarjuk mutatni Argentínának is az igazat, a valót, a kultúránkat, fiataljainkat... Összetartást, igazi összejátszást szeretnénk sugározni a

Kárpát-medencei magyarság felé, ahol néha szinte csökönyösen elfelejtünk minket. Mintha mindig muszáj lenne átutaznunk hozzájuk, hogy csodálkozva, meghatódva eszükbe jussunk. Az ember nem azért vallja magát magyarnak, hogy valami haszna legyen ebből... Azért teszi, hogy egy másik magyar ne érezze magát olyan árva-egyedül.

Míndezért a 2009. Forradalom és Szabadságharc megemlékezése nyilvános lesz, egyszerűen szép és magyar, meg meghatóbb és üzenetképes:

- A BÉKÉÉRT
- A KIENGESZTELŐDÉSÉRT,
- A SZLOVÁKIAI MAGYAROK JOGAI VISSZASZERZÉSÉÉRT,
- A VILÁGON SZÉTSZÓRT MAGYAR ÉS MAGYAR SZÁRMAZÁSÚ FIATALSÁG EGYRE GYAKORLATIBB ÖSSZEJÁTSZÁSÁÉRT,
- EGY SZEBB, IGAZSÁGOSABB MAGYAR JÖVŐÉRT!

A már levélben megfogalmazott nyílt felhívásunkat az AMISZ-on keresztül hivatalosan megkapja az összes Argentínában működő magyar egyesület, intézmény, hogy utána a részvételét megerősítve megkapja a további utasításokat, mármint a **gyülekezési időt, helyet, a program részleteit**, valamint választ minden egyes kérdésre.

A fáklyás felvonulást, mint minden évben az októberi tiszteletadást, a **Zrínyi Ifjúsági Kör** keretében szervezzük. Tartalma: magyar mise (alatta magyar nyelvű megemlékezés), fáklyás felvonulás, záró műsor spanyol nyelven (magyar műsor: 56-os filmkompozíció spanyol felirattal, Coral Hungaria, szolista népi énekes, magyar néptánc, magyar ének, Boldog együttes).

Magyar szeretettel

Zólyomi Kati
zolyomikati@fibertel.com.ar

Felfoghatatlan megsemmisítési merényletek ellen küzdött, küzd s kitart a Kárpát-medencei anyaországtól elcsatolt magyarság... Kivégzés, falurombolás,

iskolák, egyetemek bezárása, templomok lebontása, faluk elöntése vagy területeik szántóföldre való alkalmazása. A nyilván szándékos kulturális holokauszt szennyét s annak nehezen elviselhető légkörét megteremtve, 2009-ben betiltják, büntetik a magyar beszédet Szlovákiában! Milyen új átok ez? Milyen megpróbáltatás? Avagy még nem bűnhődött meg a múltat s jövődöt? Sajnos mi itt messze, csak aláírásokkal járulhatunk hozzá a keserű sors esetleges megváltoztatásához, és lankadatlanul használjuk, növeljük és tanítjuk tovább szép nyelvünket Buenos Airesben. Egyre biztosabb, hogy nem hiába! (ZK)

Havi „HUFImondat”:

„Hiába fürösztöd önmagadban, csak másban moshatod meg arcodat...”
(József Attila)

Olvasunk... és gondolkozunk:

Emberebb ember - VAGY magyarabb magyar? Mennyi idő marad?

Manapság elképzelhetetlen a médiától elkülönülni, szinte percnként értesülünk a földgömb összes táján való történetekről. Így sóhajtásnyira van tőlünk Magyarország is. Szem elé tárva a valóság, leszűrhetőek azok a tények, amelyek a jövőt is megváltoztathatják számunkra. Cserkész létemre egyes motivációkkal már teljesen tisztában vagyok - de mégis, viszonylag sokkal gyakrabban, mint régen, megtestesül, magásra emelkedik és árnyékot vet rám a veszélyes kérdés: melyik kell legyen a legigazabb feladata egy emigrációban született, hazán kívüli magyarnak, a közösségében vezetői szerepet vállaló felnőttnek? *Emberebb embereket vagy magyarabb magyarokat nevelni?* Óriási különbségek jelentkeznek a két szép, mélyen cserkészies mondat hordereje közt. A **sietésben** már nehezen férnek el egymás mellett.

Mit ápolok inkább? A lelket, vagy a fiatalnak az örökölt magyar felelősségét? Ugyanis egyre gyakoribb a nem magyar barátaink mellénk csatlakozása, s minden ifjúsági magyar intézményben egyre számosabb a magyarul nem beszélő tagozat. Íme, ismét kérdezem: mire fektessek hangsúlyt? A magyar tagozat megerősítésére - vagy az új tagozat alapból induló kiképzésére? Hiába magyaráznak sokan mágikus elképzeléseket és szisztémákat, **a kettő nem mehet egyszerre.**

Rég megfigyeltem, hogy a mi közösségünkben nem az új elem próbál kézzel-lábbal magyarul megszólalni, hanem pont ellenkezőleg, akik tudnak magyarul átváltak a spanyolra, hogy az újonc ne érezze magát túl nagy nyomás alatt. Hát ezért. És mert ez így „kényelmesebb”...

Ez a mindenkorai túlzások kétszínűsége! Az élet nem fehér vagy fekete. A legkülönbözőbb szürke árnyalatok társaságában küszködünk. Mindnyájunknak van egy aurája, amely hol ilhettebb s fényesebb, hol sötétedik, míg vonszoljuk magunkat tovább. Igen, jövő-menő szivárványt kell kezeljünk: ez maga a túlélés. Viszont a **magyarság** túlélése megvalósításához mit kell cselekednünk?

Van, aki azt állítja, hogy nyelvében él a nemzet (én is!), de van, aki napról napra bebizonyítja, hogy más nyelvek használatával is lehet magyar érzést felébreszteni: azaz tanítani, művelni, néptáncolni... még cserkészkedni is. Azonban ehhez az utolsó felfogáshoz kivétel nélkül szükséges a magyarul beszélő és kellőképpen felkészült felnőtt tanító elem, teli lelkesedéssel és még inkább teli magyar öntudattal.

Kérdem tovább: ezekkel, azaz velünk, ki foglalkozik? A tovább táplálásunkkal,

a határozottan magasabb szintű lelkesítésünkkel, magyar lelkünk felügyelésével? Avagy már - továbbra is - magunkra vagyunk hagyva? Teljesen egymásra szorulva...

Mi a sürgősebb? Mire kell jobban vigyázni? A már létező, formált és meggyőződött magyarra? Vagy az utánpótlást kell nullából felépíteni, mindegy, hogy mennyi időt vesz igénybe? Mennyire sietünk? Mi a mai magyarok világkörülménye? Van-e egyáltalán idő arra, hogy lassan haladjunk? Milyen fenyegető tények állnak előttünk? Nem igaz, hogy nagyon kevés a magyar a világon? Nem igaz, hogy az Anyaország ismét krízisben szenved? Nem igaz, hogy alszik az ezerszáz éves identitás? Nem igaz, hogy a szétszórtságban, négy fal közt egyre kevesebb családban beszélnek magyarul? Nem igaz, hogy nem tévedhetünk, mert ha most nézünk el a helyes döntések mellett, veszve minden, amit a sok évtized száműzetéssel szemben, Trianonnal szemben, kommunizmussal szemben a magyarság mégis kivívott?

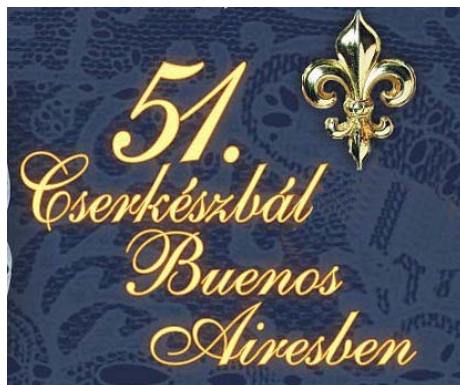
Az *emberebb ember* fogalom amúgy is része a jó istenhívők életének. De mi, kulturált, hős, egyedí, kicsinyke, fogyó nép, magyarságunkat most már nem kockáztathatjuk! Főleg azért, mert tudjuk, hogy a nélkül is meg lehet élni, szépen... De mi nem azt akarjuk! Vagy a globalizáció csataterén már nem fontos, ki vagy, mi vagy? Mert ha lemond a világ a népek identitásáról, néhány évtized múlva már majd csak üres tekintetű kóborlók néznek bambán maguk elé. Mint az árvák, akik nem tudják, honnan s kitől származnak.

Ezek után szükségem van átérzett, őszinte köszönetemet nyilvánosan kifejeznem azoknak a tisztelt korábbi nevelőimnek és mai barátainknak, akik mellett dolgozhatok, akik nem hagyják abba, akik mernek álmodni, de úgy, hogy az álmokból türelemmel, utánajárással, tanulással és kellő készülődéssel magyar valóságokat születtetnek meg - újra meg újra.

Fóthy Zsuzsi, Lomniczy Máttyás, Szőnyi Ferenc, Gorondiné Judit, Zaháné Alexandra, Paál Magdi, Bonapartianné Trixi, Benkő Sanyi, Haynalné Zsuzsó, Espinósané Teri, Dombay Jenci, Lomniczy Józsi, Zaha Tamás, Lajtaváryné Zsuzsi, özv. Benedekné Marika, Jeszenszky-Böhm Zsuzsi, Fóthy Erzsébet, Demes Sanyi, Bonapartian Edi. Köszönöm a magyarság nevében, és - ahogy új barátunk, Balthazár Mártha is kifejezhette az újság hasábjain néhány hónappal ezelőtt - ki kell mondanunk, merészen, boldogan, hogy kiket szeretünk! Viszont azt is, hogy *miért!* Titeket. És bennetek tisztelem a kézben-kész kardot, a kitartást, de legfőbbképpen azt, hogy tudjátok, miért csináljátok! Kéteyleteket is megosztom veletek. Csak mindig lépünk egyet tovább. **Pihenésről már nem eshet szó.**

Zólyomi Kati

Havi kulcs: legyőzni a góg szellemét, az irigység romboló erejét, és keresni a becsületes célunk szolgálatában a ránkbizott közösség szükségéi kielégítését. A tapasztalat egymagában nem oldhat meg mindent. Mindig hozzá kell tanulni újat, hogy az idők változásaival mi is fejlődhesünk. Ez az igazi felelősség. Ilyen értelemben eszünkbe juthat, hogy mi is már az idők jegyzőivé váltunk.

Szeptember 12-én
(részleteket lásd a SP 1. oldalon)

MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Dél-amerikai Magyar Néptáncscsoportok a „Vendégségben Budapesten” rendezvényen

A Buenos Aires-i REGÖS Néptáncgyűttes legújabb magyarországi útjáról

Első krónika

Vannak olyan élmények, amiket szavakkal nagyon nehezen lehet elmondani, mert főleg érzésekről szólnak, és azokat kifejezni nehezen lehet. Ez pontosan így volt... Képzeld el az olvasó, hogy több mint 14 ezer kilométerre az Anyaországtól, fiatal magyar leszármazottak 2-szer, 3-szor hetente járnak táncpróbákra. De minek? Mi a célja? Csak azért, mert szeretik? Csak azért, mert jól érzik magukat? Hogy előadásaikkal képviseljék a Buenos Aires-i magyar kolóniát?... Mindebben lehet valami valóság, de tudat alatt rejlik egy identitás keresése is. Lehet, hogy nagyon nehezen jön rá erre a fiatal táncos. Sőt, talán nem is tudja, hogy azt keresi...

Július 5-től 15-ig 29 országból több mint 700 magyar származású fiatal, közülük legtöbben határon túlról érkezett Budapestre. A találkozó lényege, hogy sok külföldön született magyar fiatal találkozhasson egymással. Legtöbb valamilyen művészeti körhöz, ill. csoporthoz tartozott. Sok énekes, sok táncos, zenész, színművészek, egyetemisták vett részt a rendezvényen. De minek találkozhatnak?

Talán a magyar érzés erősítése lenne a legmegfelelőbb válasz. Mindenki tudta a másiktól, hogy magyar. De hova valósi? Talán erdélyi magyar, vagy vajdasági? De a lényeg az, hogy magyarul beszéltek egymással, hogy magyar előadásokat tartottunk, és hogy a magyar kultúrát mutattuk egyszerre, osztottuk egyszerre, ápoltuk egyszerre.

Nos, a dél-amerikai oldalát mesélném inkább, hiszen az itt élő magyarokat képviseltük, és egész őszintén mondhatom, hogy minden elvárás és képzeletet túllépett a mi részvételünk. Nemcsak az előadások színvonaláról mondom, hanem azt szeretném kiemelni, hogy az egész rendezvény lezajlása alatt, elejétől kezdve otthon éreztük magunkat. Az az otthon, amiről nagyszüleink meséltek, amiről a cserkészeten és a ZIK-ben hallottunk, amiről a táncgyűttesben beszélünk ahányszor valamilyen táncot vagy éneket tanulunk. Öröm volt számomra a fiatal táncosainkat látni, hogyan élték bele magukat, hogyan érezték ennek a csodálatos néptánc-világnak a szépségét, a határon túli magyarok külön erejét, energiáját. Sok mulatság adódott és sok életre szóló barátság kötődött. Sokat nyújtott nekünk az a sok magyar, és amint hallottam nem is egy országtól: nekünk is sikerült valami különlegeset nyújtani nekik!

A rendezvény elején mi - a dél-amerikaiak - voltunk a „fekete bárányok”. Már 14 éve szervezik e rendezvényt, és először volt az, hogy az óceánon túlról is hívtak magyarokat a találkozóra. Mi voltunk a „fursák”, akiket senki sem ismert, akikről senki semmit sem tudott. Ez a furcsa érzés eltartott néhány napig, a találkozó első napjaiban. Ezért is kihasználtunk minden egyes alkalmat, hogy ismertessük munkánkat és tevékenységünket.

Már július 6-án, a nyitó estén, amikor minden ország és régió bemutatkozott egy-egy standdal, volt alkalmunk,

hogy első kis ízelítőként bemutassuk, mi van Argentínát, az ország különböző érdekességeit: kézműves tárgyak, öltözet, zene, gasztronómia. A megnyitó kiállítás alatt sokan érdeklődéssel lapozgatták az AMH számait, és többen, főleg a sajtó és a határon túliak nézegették újságunkat. Ez még mindig nem volt elég. Még be kellett bizonyítani, miért is vettünk részt e rendezvényen. Hiszen eddig senki sem tudott az argentinai magyarokról, dél-amerikai magyarokról...

Mit keresünk mi hirtelen a rendezvényen?

Július 9-én este volt egy „Dél-amerikai Est”. Ez 3 részből állt. Első része az országok bemutatkozása. Földrajzról és Argentína jellegzetességeiről **Kerekes Miki** (*gaucho* ruhában; ő az, aki egyben idegenforgalommal foglalkozik), nagyon profi módon és közvetlenül szólt a közönséghez. A 700 részt vevő fiatal és felnőtt egyből kezdte hegyezni fülét, mert sejtette, hogy érdekes dolgokat mesél majd.

Nemcsak Argentínáról, hanem az itt született magyarokról is volt szó. Vetítés is volt a cserkészetről (tutaj-túránkról és a hegyi túráról is mutattunk képeket), ZIK, Coral Hungaria, stb. Próbáltunk a rövid idő alatt mindent elmesélni. Az emberek bámultak, hihetetlenül figyeltek mindarra, amit mesélünk... Utánunk ugyanúgy a brazil magyarakra került a sor (**Piller Gida** és **Yamashita Szabó Yuri** beszéltek), és Uruguayból **Gaál Laci** bácsi, aki kísérőként ment az Uruguayi Magyar Otthonból.

Második résznek a táncelőadás következett. Már elhangzott a közönségben, hogy most jön a tangó, a *samba* meg dél-amerikai ritmusok... Azonban a **Kóborzengő banda** helyezkedett el a színpadon, és kezdték húzni a Lőrincrévi Pontozót! A Regös fiúk táncra perdültünk. Olyan meglepetten néztek ránk - mit is csinálunk? Hát ez nem tangó, ez magyar néptánc a javából! Tánc végén óriási taps! Aztán jöttek a braziliai és uruguayi csoportok is táncokkal. Amint vége lett táncunknak, **Goldschmied József**, a főszervező és a rendezvény igazgatója feljött a színpadra, és elmesélte a közönségnek mennyire nehéz volt minket meghívni Magyarországra, de ugyanakkor mennyire örülnek, nem bánták meg, hogy ott lehetünk és nem volt hiába a sok erőfeszítés. Ajándékot is kaptunk tőle.

A terem még mindig telve volt lelki melegséggel és meghatódottsággal. De már sokat ültek az emberek. Spontán latin mulatságot szerveztünk, amelyen megtanítottuk a fiatalokat *chacarera*-t táncolni (**Jeszenszky Zsuzsi** nemcsak néptáncot, hanem argentin folklórt is táncol!), aztán a *candombe uruguayo*-t és a braziliai *samba*-t is közösen táncoltuk. Ezután következett a tipikus latin zene, és buli! - Úgy élveztek! Úgy élveztek!

Másnap már indultunk a felvidéki Gombaszögre, ahol szintén felléptünk egy fesztiválon. Aztán vissza Budapestre, ahol a bazilika előtt a Szent István téren tartottunk előadást. Döbbenetes volt annyi ismerőssel találkozni! Nagyon sok argentin család, dél-amerikai

család, ismerősök, rokonok voltak előadásainkon! Táncmestereink is ott voltak, pl. **Timár Sanyi** bácsi eljött minket megnézni, akárcsak **Hortobágyi Gyöngyvér, Lévy Péter**, stb.

A sajtó végig kísért minden előadást, nagyon kíváncsiak voltak az argentinai magyarokra, és nagyon nem értették, hogy lehet az, hogy manapság ennyire őrizzük a magyar nyelvet és kultúrát. Erre mindig nagyon büszkén válaszoltunk, és úgy az idősebb táncosok, mint a fiatalabbak éreztük, hogy mennyire megéri ez a sok munka, amit itt Argentínában végzünk.

Ezúton szeretném köszöneteimet kifejezni a **három dél-amerikai ország nevében:**

- **Kunckelné Ildikónak, LAMOSZSZ** elnöknőjének, aki megteremtette a kapcsolatot a magyarországi szervezőkkel;

- **az Égtájak Irodának** a meghívásért;

- **a Miniszterelnöki Hivatalnak** az anyagi támogatásért; különleges hála a **Goldschmied József úrnak**, aki bizott tervében és ismeretlenül bennünk is, de aki kitartó és szorgalmas munkájával ilyen hatalmas célt tűzött ki saját maga és mindenki elé;

- minden más szervezőnek, aki végig kísérte őt, **Csilla, Csicsai Antal, Váczai Péter** és sokan mások!

- **a Kóborzengő Együttesnek**, amely végig élőzenével kísérte táncainkat. Ez külön élmény volt nekünk!

- **a Magyarországon élő argentin családoknak**, akik segítettek és „követték bennünket”, és az **Angelika Leánykórusnak**, akik búcsúestét rendeztek részünkre **Gráf Zsuzsa** otthonában;

- nem utolsósorban **Kismihály Zsoltnak** vagyunk hálásak, aki **Ughy Viktorral** szervezte meg a találkozót utáni erdélyi turnékat, amelyre az uruguayi **Tündérváros** táncosaival mentünk.

Argentína nevében pedig köszönjük **gr. Keglevich Miklósnak** az Assist-Cardot és **Sebess Zsuzsinak** a „zürös” repülőjegyek elintézését. Külön köszönet jár támogatóinknak: **Weyland Ernának, Haynalné Kesserű Zsuzsónak** és **Tanyiné Sátorhelyi Ildikónak**, valamint **ifj. Zaha Sándor** és **Alexandrának** felmerhetetlen segítségükért.

Mindenkinek: SZÍVBŐL KÖSZÖNJÜK!

*

E gazdagító tapasztalat által kicsit jobb magyarnak éreztük magunkat, erősebben kezdett dobogni szívünk minden magyar zene hallatára, minden magyar tánc eljárására. Éreztük, hogy ez a **miénk...!**

Identitásunk egyre jobban kialakul, szívünkbe vésődik, és átérezzük, hogy megéri az erőfeszítést, mert tudjuk, hogy kik vagyunk! Az egész út nagyon nagy lendületet adott a csoportnak. Feltöltött lélekkel tértünk haza.

Bonapartian Edi st.

A Regös Néptáncgyűttes vezetője
(Folytatjuk)

MINIHUFII

Zsúfolt közösségi élet

- Itt jártak nálunk a **Debreceni fiatalok** a szöszerinti „diákcsere akció” által, amelyet annyi éve oly sikeresen végez a ZIK! Az októberi számunkban egyenként bemutatjuk őket. A Szent László iskolaközössége és a ZIK családközössége fogadta be őket vendégül otthonaiban. Megérkezésük napján, amely pont szombatra esett, *choripán*-nal, játékokkal és ismerkedő foglalkozásokkal vártuk őket. A napok-hetek elteltével igen jól beilleszkedtek köztünk, ill. kortársaik közé, bejártak a mindennapi argentin iskolákba (már némi spanyol-tudással rendelkeztek), megismerkedtek Buenos Aires városával, a Cataratas del Iguazúval, és hazautazásuk előtt, augusztus 22-én elmesélték az érdeklődőknek az itt szerzett tapasztalataikat, élményeiket. Városuk, Debrecen az idén decemberre várja a mi négy diákunkat is!

- New York kávézó? Pilvax? Café Tortoni? Nem! Ahogy már bejelentettük, július 11-én két versszerető magyar fiatal szervezésében

„**Irodalmi kávéház**” tartottunk a MIK-szoba jól meg-
rakott égő
Fotó Zóka

Az ihletes versmondásokat élvezettel hallgatják (itt szerző deklamál): *elől* Bobrik György és Főthly István Juditthal
Fotó Balthazár

kandallója melege mellett. Otthoniasan terített asztalkánál ültünk mindnyájan,

Hangulatos előadást nyújtott Honfi Juló kellemes hangjával, Lajtaváry Endre gitárkíséretével
Fotó Balthazár

b.-j.: A két szervező, a müncheni Györfy Kati és Főthly Gyuszkó, szerző és Grabner Pisti
Fotó Balthazár

úgy előadók, mint hallgatók, és elmondunk-meghallgattunk a legkülönbözőbb stílusokból összeválogatott, számtalan verset. Az elképzeltnél is remekebbre sikerült a hangulat, mindenki hol mosolyban, hol könnyben, tiszteletes csendben élvezte az előadásokat; sorakoztak a versmondók, volt deklamáció meg énekelt vers is, s utána vidám tombolással vagy magasztos tappsal ünnepeltük meg mindegyiket! Közben fogyott a bor, az üdítő, a sok apró finomság, s nem egyszer raktunk a tűzre, hogy még tovább lángoljon a folytatódó, ráadásokkal is ízesített lelkület mellett. Folytatás lesz, azt már eldöntöttük, hiszen már szó van egy „gyermekvers” délutánról is!

- Nem sok fiatal jelentkezett még, viszont magyarul tudó énekes felnőttekkel **Leidemann Sylvia** egy „visszaalakított” **Coral Hungariát** hozott létre, azzal a tiszta s nyílt indokolással, hogy a magyar közösség összes rendezvényét, megmozdulását énekekkel gazdagítsa. Igazából ez a kórusunk eredetileg 1993-ban tevődött össze Sylvia kezdeményezésére, a Zrínyi Ifjúsági Kör szülői kórusaként. Nagyon örülünk nekik, és reméljük, gyakran lesz alkalmunk együtt dolgozni!

- **Lajtaváryné Benedek Zsuzsi** újabb, másodszori meghívást kapott Svédországból. A HUFII nagyon örül pályafutásának, hiszen az egész magyar kolónia büszke lehet kollégánk munkájára, nyelvkönyvére, a magyar nyelvünk iránti szenvedélyére. Egyébként irtó érdekes már az a tény, hogy szakemberek körébe kerülhetett be, akikkel szüntelen kapcsolatot tartva bizony hasznos, értékes munkaeszközöket, nyelvtanítási módszereket sajátíthat el, s a sajátjaival összevetve egyre inkább gazdagíthatja a Zrínyi Kör oktatását, amely az utóbbi időkben minden energiáját majdnem kizárólagosan a nyelvtanításra szánja. Zsuzsi majd saját rovatában elmeséli nekünk újabb élményeit!

(ZK)

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

Innen-onnan:

Ovass és értesülj!

◆Mintha újabban rövidebbek lennének az évek! Ti nem úgy érzitek? Csak néhány hete láttuk a **leánycsapat szép tábori beszámolóját!** Mintha csak az elmúlt napok friss emléke lenne a vidámsággal előtött terem, az ügyes vetítés, a játékok, a szülőket is befogó jópofaságok, az ízletes uzsonna, egyáltalán az a családi, kedves hangulat, amely mindig is jellemző a beszámolókra.

◆Viszont egy-két lélegzetvétel - és hajrá! Az újabb nyári táborok helyével és programjával kell foglalkozni, most annál is inkább azért, mert ismét cserkészvezetői kiképző évet élünk: **januárban órsvetetői és segédtiszti** táborokra jelentkeznek már több országból a jelöltek, és míg e sorokat írom, USA-ban négy fiatal cserkészvezetőnk (Zaha Tamás st. fiú csapatparancsnok, Mihályfy Juli st., Lajtaváry Zsuzsi st. leánycserkész rajparancsnok és Zombory Andi st. kiscserkész rajparancsnok) végzi a kiképzés egyik legmagasabb fokát Fillmore-ban: a **tisztitábor**. Ugyancsak felutazott velük Benedekné Marika cscst. és Szilvássy Lőrinc cscst. is. Lőrinc kiképzői szerepet vállalt az észak-amerikai segédtiszti, viszont Marika drága férje, **Cala** és szeretett fia, **László** elhunytának emlékére faragott **két szép kopjafa** elhelyezése szertartására ment. A magyar cserkészpark erdő árnyékában ágaskodik a két oszlop, mint az „emberebb-ember” mandátum igazságos jelképe. Minek is tisztázam, hogy nem akármilyen cserkészvezető kapja meg kopjafáját Fillmore-ban...

◆Visszatérve a 2010. évi táborokra, had meséljem el, hogy tüneményes helyre bukkantunk az **argentin cserkészek** révén. Hatalmas területre, amelyen az eukaliptuszok, a fenyők, a tölgyfák mesebeli erdőben várják a táborozókat. A területen átszobogó folyóban hódok építkeznek és a patak mentén, a füves tisztásokon pedig mókások játszanak. De már novemberben is hasznát vesszük, mert itt tartjuk meg a hagyományos **akadályversenyt**, csak hogy az idén meghívjuk az örmény és a lengyel cserkészcsapatokat is! Monumentális foglalkozás lesz, mind a három nyelven, közös szervezésben és valószínűleg új barátságokkal gazdagítja meg a cser-

készületünket. Nagy lelkesedéssel és kíváncsisággal várjuk a találkozót! Már előre érezzük a közös táborozás energiáját, elképzeljük sokszínűségét, a háromnyelvű népdalozást, a csatakiáltásokat...

A decemberi számban majd elmeséljük, hogyan sikerült.

◆Most hagyjuk a természetet megpihenni, és térjünk át a cserkészélet másik oldalára: az esti lámpafényben fürdő városban kap helyet az évente megrendezett **cserkészbál**. Szeptember 12-én lesz az 51-ik! Ismét a **Palacio San Miguel díszes termeiben** várjuk a kedves vendégeket, a cserkész családokat, az izguló elsőbálosokat, a díszmagyarba öltözött lányokat és asszonyokat, a táncosok műsorait: a közkedvelt palotást, amelyet az idén egy teljesen új, fiatal gárda ad elő, és a mindig meglepő éjjeli táncosok produkcióját, amely ez alkalommal a Kárpát-medence magyar néptáncrendjeiből mutat színpadi összeállítást, vagyis a különböző táncrendek közti rokonságot bizonyítja be a magyar és az argentin társaság szemei előtt.

Majd amikor a bál véget ér és fáradtan de boldogan körülvevesszük a gyertyás cserkészliliomot, gondolkozzunk el azon, hogy milyen alapvető munkát végez, milyen megmaradási gyökeret növeszt a cserkészlet minden magyar közösségben! Legyen egyre tudatosabb, sürgetőbb és lelkiismeretesebb! Ne bízzunk semmit a sorsra! Hanem akaraterőnkre és céljaink elérhetésére!

◆Amikor a hetvenes években felépült a **II. Rákóczi Ferenc cserkészotthon**, ez az akkor még négy olivosi cserkészcsapat egymás melletti működését serkentette. Eltelt azóta majdnem negyven esztendő, és megért a józan gondolat: itt az ideje egy teljes tatarozásnak. Eddig kisebb javítások, szerény festések és alkalmi helyreigazítások s rendrakások megtörténtek ugyan, viszont ez egyszer padlócsere, külső és belső falfestés, ajtójavítás, zár és kilincscsere, ablakok rendbehozása, villany és gázberendezés felújítása és a regösök táncparkettája átépítése is megtörtént! Majdnem egészen kész lett már minden. Nagy a meglepedettség, üde lett az otthonunk, s bizony hozzásegít az amúgy is lelkes szombati foglalkozások és táncpróbák hangulatához! *Mens sana in corpore sano...*

◆Elmesélem azt is, hogy a Bartók Béla csapat felnőtt vezetőinek csoportja felhívására megtelt a cserkészház alja egy hegymagasságú halom adományszákkal... Ruhánemű, cipő, irgalmatlan mennyiségű játék és iskolatárgy, táskák, hátizsák, matrac, takaró, lepedő. Mire? Augusztus 7-én felvitték a **misionesi Wandaba**, ugyanis folytatták a tutajtúra alatt elkezdett misziójukat ebben a tényleg elhagyott, lehetőségek nélküli településben. Ott töltötték a „Gyermek Napját” velük, és nem kell sok fantáziára szert tenni, hogy elképzeljük a kis mezítláb, rongyos-pizkos gyermekek szeme csillogását a sok ajándék láttára! A jótékonyság angyalok munkája, és a szívünk legmélyéből örülünk fiataljaink kezdeményezésének, hiszen ez valóban cserkész feladat: **ahol tud, segít!**

Gondoljuk, a te csomagod is ott volt - nem? Hát lesz még alkalom, felkeresünk!

További jó munkát!

Zólyomi Kati cst.

EZ TÖRTÉNT FILLMORE-BAN...

A Külföldi Magyar Cserkészszövetség központi vezetőképző táborának utolsó napján, 2009. augusztus 16-án a záró mise és istentisztelet végén gyülekezett közel 300 táborozó cserkész és a hétvégre

Benedek Lászlóné Marika, özvegy és anyja, szeretett férjéi között
Fotó Némethy

Benedekné Marika Jani külön ez alkalomra utazott Argentínából az Egyesült Államokba, de többen is jelen lehettünk buenosiaiak: **Lajtaváry Zsú, Mihályfy Juli, Zombory Andi és Zaha Tamás**, a négy frissen felavatott cserkésztestvér, és **Szilvássy Lőrinc**, aki Cala és László utódaiként a segédtiszti tábor kiképzője volt. A megemlékezést **Vajtay István** nyitotta meg, kiemelve, hogy **Cala** és **László**

Argentínok Fillmore-ban, b.-j.: Zombory Andi, Mihályfy Juli, Benedekné Marika, Lajtaváry Zsú és Zaha Tamás
Fotó Némethy

együttvéve negyven éven át vezették a dél-amerikai segédtisztképzést!

Utána a Cserkészszövetség elnöke, **Lendvai-Lintner Imre Caláról** emlékezett meg, aki az 1967-es táborban a st. jelölt Imrének őrangyala volt. Lászlóra a Szövetség Vezetőtiszteje, **Szentkirályi Pál** emlékezett vissza, akit Eibisbergben, az 1989-es első nagy közös Kárpát-medencei vezetőképzőtáborban ismert meg. Egy-egy népdal követte beszédüket. Majd **Dömötör Gábor**, az Intézöbizottság elnöke Rónay György A Kisduna Harasztinál c. versét mondta el. Végül **Némethy Kessler Judit** a buenosi társak, barátok nevében beszélt, kiemelve mindkét László példamutató jellemét, hitét, hűségét, áldozatkészségét, főleg végtelen szeretetét, amellyel mindannyiunk életét gazdagabbá, jobbá tették.

Ezután került sor a két kopjafa felszentelésére **Nt. Eötvös Zsolt** és **P. Sajgó**

Cala és László kopjafája a cserkészlet számos nagyjai tőrszomszédságában, a fenyőkatedrális emlékkertjében. Középen: Benedek Lászlóné Marika és unokája, Lajtaváry Zsú
Fotó Némethy

Szabolcs S.J. imájával, majd **Jani** kérésére a tisztképző tábor tagjai elénekelték a „Tebenned bíztunk eleitől fogva” zsoltárt. Befejezésül nagy kört alkotva és egymás kezét fogva a „Szellő zúg távol” szívbemarkoló sorai hangzottak el.

Igy került **Cala** és **László** kopjafája cserkészletünk nagyjai, **Bodnár Gábor, Némethy György, Hevesi Nagy Tibor, Dömötör Margó** és több más cserkészvezető emlékkertjébe, ahol az elkövetkező cserkészgenerációk majd megőrzik emléküket. (nkj)

(A kopjafákat **Makay Árpád** faragta.)

A Magyar Szolidaritás Tüze

A kolónia sűrű programsorozatának közepette éppen **augusztus 20-ra** esett az EMESE tisztújító Választmányi gyűlése, ami értelemszerűen nem tömeges megnyilvánulás, de több csoport volt képviselve. Éppenséggel azok, amelyeket mint

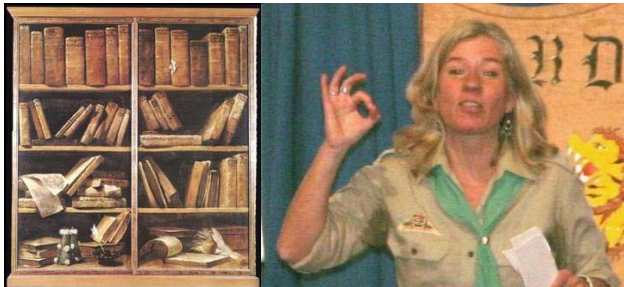
Ifjúságfenntartó szerv az EMESE támogat (ZIK, cserkészek fiú- és l.cs. vezetői, Regösök). A szervezők kihasználták a baráti együttléteket, hogy csatlakozzanak a Magyar Szolidaritás Tüze immár világszerte elterjedt rendezvények mozgalmához.

A résztvevők egy része, éneklés közben

Fotó Zaha

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

Furfangos magyar nyelv

Nemrégem azon szórakoztam, hogy milyen tehetetlenül érezheti magát egy kezdő szinten magyarul tanuló valaki, amikor a „furfangos” magyar nyelvet hallja, benne ismerős szavakkal, de számára teljesen érthetetlen kifejezéseket alkalmazva. Szerencsére eszembe jutott, hogy leírjam elmélkedéseimet, és így másokat is szórakoztathatok velük. Közben észreveszem, hogy mindez fordítva is megtörténhet. Egy kezdő szinten spanyolul tanuló magyarnak is hasonló gondolatai támadhatnak.

Hogy honnan jött az ihlet? Elmesélem.

A múltkor egy kezdő szinten spanyolul tanuló magyar azt kérdezte tőlem, hogy mit jelent az, hogy „hászé un frío de la gran szíete”, mert, hogy valaki ezt mondta neki. Hirtelen én sem értettem, sőt, abban kételkedtem, hogy ez egyáltalán spanyolul volt-e. Akkor vettem észre, hogy miről van szó, amikor hozzátette, hogy annyit tud már, hogy *hace frío* annyit jelent, hogy hideg van, és a *la gran siete* az meg „a nagy hetes”. Elmagyaráztam neki, hogy ez csupán azt jelenti, hogy nagyon hideg van. De a kezdőnek a fejében ez így hangzik, hogy „a nagy hetes fázik”.

Vagy például, ha azt a kifejezést hallja, hogy *se llevo flor de susto*, ezt úgy fogalmazná meg magyarul, hogy „elvitte az ijedtség virágát”, vagy abban az esetben, ha nem leírva olvassa, hanem csak hallja, és a *flor* után egy vesszőt képzel el, az is lehet belőle, hogy „elvitt egy virágot ijedtében”. Vajon mit képzel, ha ezt hallja *se pegó un flor de golpe*... hirtelen magához vágott egy virágot? (cserepestül...), vagy magára ragasztotta az ütés virágát? Szóval - sehogy sem stimmel.

Térjünk át a gyümölcsökre, sőt, a déli gyümölcsökre (amelyekből „a magyar rendőr este nem eszik, mert tudja, hogy az déli gyümölcs...”). Képzeljük el a következő helyzetet: a kezdő spanyolul tanuló magyart egy argentin ismerőse fuvarozza autóval valahova. Este van, és ráadásul zuhog az eső. Az argentin előre hajolva, orrával majdnem a szélvédőt érintve vezeti az autót, és megszólal: *No veo un pomelo*.

A magyar kezdő rögtön azon kezd morfondírozni, hogy miért is látta ott egy grépfrútot (aminek a magyar neve citrancs), vagyis *pomelo*-t? Talán pont azért, mert ott nincs is semmiféle grépfrút. De vajon miért pont ott keresi?

Vagy akkor egész más körülmények között horgászni viszi az argentin ismerős a kezdő spanyolul tanuló magyart. Órákon keresztül ülnek a parton és a horgászbeton kívül nem fognak semmit. Erre megszólal az argentin: *No pasa naranja*.

Hát a szegény magyar elkezd gondolkozni: *naranja* az narancs. *No pasa* azt jelenti, hogy nem fér át, illetve nem megy át. Vajon hol nem fér át a narancs? És vajon miért és hol kellene, hogy átférjen vagy átmenjen egy narancs éppen itt, horgászás közben?

A kezdő spanyolul tanuló diák nagy nehezen megtanulta azt a felszólító igét, hogy: *tomarse algo*. Például: *Tomate un café. Tomate un descanso*. Csak egyre nem volt felkészülve: amikor az argentin barátnője ráordított, hogy *¡Tomátelas!*. Először körülnézett, hogy most mit is fogjon meg, mit igyon meg vagy mit vegyen át, mit sem sejtve, hogy most tették ki a szűrét.

Az a kérdés is sokszor félreértéseket okoz, hogy *¿Qué hacés?* (mit csinálsz?). Egy argentin rögtön rávágja, hogy *Bien* (jól). Vagy - ritkább esetekben - azt, hogy *Mal* (rosszul). Hát nem viselkedik észszerűbben a kezdő magyar diák, aki előbb a kérdésre válaszolva elmeséli, hogy tulajdonképpen mit is csinál, akár semmit, és legfeljebb a végén hozzáteszi, hogy jól vagy rosszul?

Azt is el tudom képzelni, hogy a magyar diák rajtakapván argentin barátnőjét (azt, aki az előbb kitette a szűrét) legjobb barátjával, ráförmed, hogy „Mit csinálsz?”, és az csupán annyit válaszol, hogy „Jól, köszönöm!”

Hát csodálatos a nyelvek világa, ugye?

Ami az íróasztalon maradt:

Soha nem hallott vicces közmondások:

- Mindenhol jó, de a legolcsóbb otthon.
- A tapasztalat jó iskola, csak a tandíj magas.
- Miért marad mindig olyan sok hónap a pénz végére?
- Az önző csak magára gondol, az irigy másokra is.
- A sör lassan butít, de nem baj! Én ráérek!
- A pofon elhadart simogatás.
- A szél a levegő azon része, amelyik siet.
- A régész karrierje romokban hever.
- Mindenütt jó, de mindig elzavarnak!
- Okos vagy, ha csak a felét hiszed el annak, amit hallasz. Zseniális, ha tudod, melyik felét.
- A sláger az a zene, ami a füleden megy be és a könyöködön jön ki.
- A lustaság netovábbja, ha valaki azt álmodja, hogy nem csinál semmit.
- Én különb vagyok, mint a többi ember, mert belőlem csak egy van, a többiből pedig sok.

*

Mekkora kincs minden egyes nyelv, amit az ember ápol! S ha sikerül nagyszüleid, őseid kincsét megőrizni, az a legértékesebb kincs! Bárcsak tisztában lenne ezzel mindenki!

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi

„MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítók:
Espinosa Dr. Benkő Teri cst. és
Espinosa José Vicente st.

Kedves HUFIV-olvasók, engedjétek meg, hogy ebben a hónapban egy nagyon személyes élményt osszak meg veletek: július 27-én megszületett kisfiunk, **Ignacio José Espinosa-Benkő**, 3540 gramm és 55 centivel.

A boldog kis család

Az életünk végképp megváltozott, most már család vagyunk. Megismertük a szeretet legmagasabb fokát, az abszolút feltétel nélkülit.

A szülés hosszú és nehéz volt, de egyben boldog és szeretetteljes. Joséval végig együtt éltük át ezt a csodát.

Isten keze is jelen volt. A legtöbb kérésünk, vágyunk a szüléssel kapcsolatban valóra vált, és egészséges, aktív kisbabánk jött a világra. Használhattuk az alternatív szobát, nagy francia ágygal, *fitball*-lal, bordás fallal, sarokkáddal, amiben több órán át vajúdtam. Zenét is hallottunk közben.

Isten keze is jelen volt. A legtöbb kérésünk, vágyunk a szüléssel kapcsolatban valóra vált, és egészséges, aktív kisbabánk jött a világra. Használhattuk az alternatív szobát, nagy francia ágygal, *fitball*-lal, bordás fallal, sarokkáddal, amiben több órán át vajúdtam. Zenét is hallottunk közben.

A választott szülésznőnk kitűnő volt, hagyta, hogy mi mint pár legyünk a főszereplők, csak időnként jött be hozzánk, meghallgatta a baba szívét, megvizsgálta, homeopátiás bogyókat hozott - és már ott sem volt. Amint az események felgyorsultak, támogatott, biztatott.

Az ügyeletes orvos szintén nagyon szakszerű volt. Emellett kedves és együttérző. Teljes volt az összhang az orvos, a szülésznő, José és köztem. Majd amikor a még maszatos csöppséget a hasamra tették, a világ nagyot fordult velem és Joséval, aki elvágta a köldökzsinórt.

A Szent Imre kórházban születtünk, és négy napig bent voltunk. Abszolút meg vagyunk vele elégedve. A szüléssel egy új részlegben van, így privátklinika jellegű. Én egy kétszemélyes szobában voltam. A mosdók is elegendők, és tiszták.

A csecsemős nővérek túl vannak terhelve, és talán azért nem mindig segítőkészek, de általában nagyon jók voltak. Most már 10 napja itthon vagyunk, élvezzük a babát és az új szülői szerepünket.

Sokmindent megérték már a szüleimmel kapcsolatban: ennyire szeretni valakit és mégis engedni, hogy szabadon éljen, válasszon, még ha néha tévesen is... És nem egyet, hanem többet így szeretni! Köszönöm, Aranka és Laci, hogy olyanok vagytok, amilyenek, remélem én is leszek olyan jó szülő, mint ti!

Teri

Ignacio José Espinosa-Benkő

Vegyes hírek:

Fillmore-i nyári iskolatábor

Júliusban a Sik Sándor Cserkészparkban a KMCSSZ újból megszervezte a szokott nyelvtáborát. Cél: magyar környezetet teremteni, amelyben az idén 60 külföldön élő magyar származású, magyarul beszélő diák gyűlt össze, hogy nyelvkészségüket fejlessék. 24 önkéntes tanár és cserkészvezető minden ellenszolgáltatás nélkül foglalkozott velük. **Pigniczky Esztiék** kérésére először volt köztük egy hétre az általunk is ismert **Tóth Gergő**, aki rövid levélben beszámolt a kitűnő hangulatról: „Ismét megfogott a cserkész-szellem” - írja. A következő tábor: 2010. július első felében lesz.

Sikerült...

A lelkes ZIK-diákat és cserkészt, **Pérez-Leidemann Natit** fölvevették a Pécsi Egyetemre! Kifejezetten oda akart kerülni. A vizsgák gyakorlati részén a maximális pontozást kapta, a számára nehezebb elméletiben pedig inkább tehetségét és az attitűdöt mérték föl. Nati úgy

került hozzánk kiskorában **Leidemann Sylvia** kezén, hogy nem beszélt magyarul. Büszke lehet a harmadgenerációs mama is, hogy ennyi kitartás és erőfeszítés bizony meghozta gyümölcsét! **Blanka nagymama** meg mosolyogva nézi az égből... Gratulálunk a 4. generációs Natinak! Ime levele:

Kedves mindenki!

Sikerült a felvételem! Őszintén mondom, még mindig nem tudom elhinni, mindez olyan, mintha a végeredmény „természetes” valami lett volna, de ugyanakkor olyan, mintha álmom lenne... Mindegy, hogy milyen érzelmeim vannak, a lényeg az, hogy célokat elértem, és ez egyedül már boldoggá teszi a lelkemet.

Azért is írok, hogy megköszönjem azt a sok segítséget és lelki támaszt, amit adtatok nekem! Nagyon bizonytalan volt az utam, de mégis csak tovább mellettem álltatok és tovább biztattatok engemet! Ennél többet nem kérhettem volna. És én ezt komolyan megköszönöm mindnyájatoknak.

Sok-sok puszi mindenkinek!

Pérez-Leidemann Nati

A Cserkészház új arcot kapott...

Kömvesség, festés, parkettázás és vasmunkáknak vetették alá a Cserkészházat, amire bizony már nagy szüksége volt. **Lomniczy Mátyás** körzeti parancsnok értesítése szerint **Péter Szilárd**, **Miskolczi Tamás** és **Unger István** nemrég érkeztek közénk, és letelepedési szándékkal megélhetési lehetőséget keresnek. Az EMESE Fenntartó testület őket szerződtette az említett tatarozásra, amit szakértelemmel elvégezték a téli vakáció alatt. Az EMESE vezetősége ajánlja jó minőségű munkájukat! (1. hirdetésüket elérhetőségükkel az utolsó odalon). (HKZS)

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL

(összeállítja Kádárné Bonta Anikó)
Club Hungária - Pje. Juncal 4250, 1.em., Olivos -
4799-8437 Nyitva **péntekenként** 19 - 21 óráig

- 0298 Fűrj Lajos: Gyöngykaláris
- 0366 Róna István: Híres vadászkalandok
- 0792 Moldova György: Az elátkozott hivatal
- 1160 Cooper, Duff: Talleyrand
- 1275 Lewis, Sinclair: Ez nálunk lehetetlen
- 2114 Arnóthy Kriszta: Wanda
- 2157 Zsigray Julianna: Tragikus keringő
- 2314 Varga József: Bánki Donát (XIX. sz. feltaláló gépész-mérnök)
- 2591 Vargas Llosa, Mario: Júlia néni és a tollnok
- 2868 Szőke Klára: Négy hét Párizsban...
- 3309 Essad Bey: Összeesküvés a világ ellen
- 3699 Forster, E.M.: Út Indiába
- 4100 Bacsó Péter: A tanú (szatíra)
- 5008 Armstrong, Karen: Isten története. A judaizmus, a kereszténység és az iszlám 4000 éve
- 5019 Bíró László József: Csendes forradalom (a golyóstoll regénye)
- 5060 Steel, Danielle: Szenvedély
- 5085 Fülöp János: Gordiusz mester nyomoz
- 5140 Wass Albert: Vérben és viharban. Egyedül a világ ellen
- 5305 Borges, Jorge Luis: A tükör és a maszk (elbeszélések)
- 5306 Madrák József: Volt egyszer egy filmsztár... Szilassy László élete
- 1356/7 Hamsun, Knut: Az utolsó fejezet I.-II.

En castellano:

- S-135 Kern, Erich: Documentos silenciados. Hechos no revelados de la 1ª y 2ª Guerra Mundial
- S-272 Földes, Yolanda: Se necesita un marido
- S-273 Márai, Sándor: Los rebeldes

Videokazeták:

- VK-089 Látástól vakulásig (humoros krimi)
- VK-329 A köszívű ember fiai (Jókai Mór regénye után)
- VK-342 Magyar Állami Népi Együttes

HUNGÁRIA
ASOCIACION HUNGARA EN LA ARGENTINA

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET
Pje. Juncal 4250
(1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar
Vezetőségi gyűlések a hó 1., 3. és 5. szerdáján.
Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.

Titkárság: Rugonyi Attila
hungariabuenaosaires@gmail.com

Szerda, csütörtök, péntek 19.30 - 21.30 / szombat 15 - 18 óra
Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig
Hétfőn ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar